

— До триста жылицы.
— На ти шестстотинъ.... бѣди честита и моли ся за мене.

И така като рече непознатата извади обѣщанъ си и ги тури въ рѣкѣ на селянкѣ на на бързо ся удалечи безъ да ѣхъ съзрѣ на кѣдѣ отиде.

Горката жена струваше ѣ ся че сънува, заничаше брлянтѣ и като ся убѣди за чудото, съсъ съзлы благодари Св. Богородицѣ.

А на сутринѣтѣ рано, една златоукрасена каляска стоеше прѣдъ царскыѣ палаты на Подкраля и корабъ който ся плакнеше на желѣзата чакахъ дѣщерѣтѣ на Дука Аркского, който прашаше той съ майкѣ ѣ въ Испаніѣ. Плачове ся чувахъ въ стаѣтѣ на младѣтѣ пѣтницѣ, която ся прощаваше съ единъ младъ момѣкъ, който стоеше недвижимъ подъ прозорцытѣ ѣ. Но това избухнуваніе на скърбъ—ѣ слѣдъ малко ся погаси отъ гаденіята на Подкраля, и младата господжа ся прѣнесе припаднѣла (баллдисала) въ корабѣтѣ, който тутакъ—си отвори платна и отплува.

Тогазъ само Дукицата Арска, като завърнѣ въ себе ѣ дѣщерѣ си, съгледа че ѣ нѣма обѣщанъ.

— Кѣдѣ си дѣнѣ обѣщанъ? попыта ѣ смаяна.

— Загубихъ ги вчера на Кармилскѣтѣ черквѣ, отговори непрѣстанно плачущата мома.

Между това момѣкътѣ, който бѣше послѣдувалъ каляскѣтѣ на Маріѣ Арскѣ до морето и корабѣтѣ Подкралевѣ додѣ да ся затули отъ очитѣ му, прѣдаваше на пощѣтѣ едно писмо съ това съдържаніе.

„ Къмъ Негово Царско Величество Дука Гензеского Хенриха Лоренского, на Французското посолство въ Римъ.

„ Зарѣ—тѣ ся върли, Драгый ми княже, Неаполскый Подкраля не ми даде дѣщерѣ си и ѣхъ испраща съ майкѣ ѣ въ Испаніѣ. И тѣй нека ся свършатъ вече очакваніята и двоеніята; пушамъ вѣстаніето което до сега обуздавахъ. Побързай съ флотѣтѣ и съ парытѣ Мазариновы, и ще намѣ-